ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl: 2, Sayı: 1 (13)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Ocak 1975

Komünist gençlerin, devrimcilerin ödevi, ordudaki anti-faşist, anti-emperyalist birikimi anti-faşist cephenin bir dayanağı haline getirmektir.

Kalıcı günleme

1921 Ocak, 28–29 gecesi. Bu günleme Türkiye Komünist Partisi'nin savaş tarihine, işçi sınıfının, halkımızın en yiğit oğullarının kanlarıyla yazılmıştır. Bu günleme TKP kadar eski, onun gibi kalıcıdır.

Burjuvazi, egemenliğini kurma yolunda, en karanlık oyunlara, en kanlı baskılara başvurmaktan hiç bir zaman geri durmamıştır. Burjuvazi, M. Suphileri alçakça, barbarca öldürdü. Bu devrimcileri Karadeniz'in karanlık derinliklerine gömdü. Böylece burjuvazi, halkımızın ulusal kurtuluş savaşına, demokratik dönüşüm, sosyal-politik devrim sürecine karşı giriştiği kanlı saldırının izlerini «silmek» istedi. Cellât olarak kullandığı Topal Osmanları, gene karanlık bir gecede, Ankara'nın tepelerinden birinde, makinelitüfek ateşleriyle ortadan kaldırmak istedi. Ama, gene de bu kanlı olay Karadeniz'in derinliklerinde, halkımızın kurtuluş savaşı boyunca kıvıl kıvıl yanıyor!

Burjuvazi, bu kanlı girişime özel, önceden hazırlanmış bir «plânla» başladı. Ulusal kurtuluş savaşının en kritik günleriydi. Varolmak, ya da yok olmak duruyordu ortada. Ve ulusal kurtuluş savaşı yeni bir aşamaya, demokratik devrime, eski düzeni kökünden yıkmak, köklü sosyal dönüşümler yapmak düzeyine doğru gidiyordu. Burjuvazi, bu dönemde devrimci gelişmeye, toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfına ve onun savaşkan öncüsü TKP'ne karşı içyüzünü, gericiliğini, sınıfsal niteliğini bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. Önce, «plân» gereğince, cephenin birçok kesimlerinden ordu birliklerini aldı. Bu birlikleri İsmet-İnönü, Refet-Bele paşaların komutasında, ateş boylarında savaşan halk gerillalarının – çetelerin üzerine, arkadan saldırttı. Kırdırttı. Böylece, gerçek bir halk ordusunun kurulması direnişlerini ezdi. Bunun peşisıra, Ankara'da, legal-açık çalışan Türkiye Komünist Partisine saldırdı. Yöneticilerini tutukladı, bunlara kürek cezaları verdi, sürdü iç Anadolu kalelerine. Ve, arkasından, «plan»ın Karadeniz kesimi uygulandı.

Türkiye işçi sınıfının, TKP'nin, halkımızın gerici, sömürgen sınıflara karşı savaşı böylesi kesin bir çizgi üzerinde bugüne kadar gidiyor. Faşist saldırılar kırılacaktır. Utku tırnaklarımızla sökülüp alınacaktır.

Savaş çizgisi

TKP kurulduğu günden bu yana, iki düşmanla, iki ateş boyunda savaşagelmiştir. Baş düşman emperyalizm ve onunla işbirliği kuran sömürgen sınıflar, onların hükümetleri. NATO'ya yaslanan kodaman burjuvazi, ulusal bağımsızlık düşmanı kesilen militarist klik – paşalar. Bu kesimde savaş kırankırana gidiyor.

TKP, bir de işçi sınıfının içine sızan ters akımlara karşı, Komünist Partisini içinden vurmak istiyen burjuva ajanlarına karşı ölüm, kalım savaşı sürdüregelmiştir. Bu savaş bugün çok daha sert ve açık bir nitelik taşımaktadır. Sınıf savaşları sertleştikçe, Komünist Partisi yığınlara indikçe, örgütsel bakımdan Leninci ilkelerden yürüdükçe oportünistlere, polis ajanlarına, her soydan ve boydan likidatörlere karşı savaş keskinleşiyor. Savaş mantığı böylesine diyalektiktir.

Burjuvazi, öteden beri, Komünist Partisine yalnız kabo kuvvetle, ölümle saldırmamıştır. TKP'ni içinden yıkmak, içinden vurmak, onu kendisinin kuyruğuna bağlamak, onu avuçları içine almak taktiğine ayrı bir önem vermiştir. TKP'nin kurucuları: M. Suphiler, E. Nejatlar, Salih Hacıoğlu, Affan Hikmetler ve onlardan sonra gelen kuşaklar, parti içinde Marksçı-Leninci ilkeleri yozlaştıranlara karşı, burjuva ajanlarına, provokatörlere karşı çetin bir savaş yürütmüşlerdir. TKP, zaman zaman bunların karalistelerini gazetelerinde yayınlamış, açıklamıştır. Doktor Hikmet Kıvılcımlı bunlardan biridir. 1929 tutuklamasında partiye en iğrenç alçaklığı yapmıştır. Partiyi bölmüştür. İzmir'de, lümpenlerden kurduğu bir provokatör grubun eliyle TKP'nin onurunu lekelemiştir. Komünist moralı olmıyan bu yaratık TKP'den kovulmuştur. Bu akıl hastası, megaloman, Ş. Hüsnü Değmer'in çömeziydi. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuştu. Provokatör Mihri Belliyi partinin başına saran doktor Şefik Hüsnü olmuştur. Merkez Komitesine, Politik Büroya sormadan bu Troçkisti, şövenist avantüristi parti yönetimine almıştır. Mihri partiden kovulmuştur. Ş. H. Değmer, daha 1937 yılında, Politik Büro kararıyla yönetimden çıkarılmıştır. Fakat, parti sekreteri ve sorumlu yoldaşların zindanlarda yatmasından yararlanmış, partinin başına yeniden belâ kesilmiştir. Hasan Ali Ediz gibi gizli MİT ajanları, Değmer'in koltuğu altında TKP'nin içinde yuvalandılar.

Burjuvazi, bu son zamanlarda, özellikle Maocuları, kendilerine «ihtilâlci» mihtilâlcı gibi adlar yakıştıran Perinçekçileri TKP'nin üzerine sürüyor. Bu soysuzlar, TKP'nin savaş geleneklerine, savaş tarihine kirli ellerini uzatıyorlar. Doktor Şefik Hüsnü gibi birisini M. Suphi'lerle yanyana koyuyorlar. Ş. H. Değmer, M. Suphi yoldaşın can düşmanıydı. Partinin birleştirici 1. Kongresini, 1922 Ağustosunda, Ankara'da yapılan II. Kongresinin kararlarını tanımamıştır. Entrika, ayak oyunlarıyla partinin başına gelmiştir. 1926 Viyana Konferansında, Vedat Nedim Tör gibi bir polis ajanını partiye sekreter yapmıştır.

Maocular, şimdi böylesi bir adamı kendilerine «başbuğ» tanıyor, Sadrettin Celâl Antel gibi, 1907'lerden Lenin'i izlemiş bir komünisti yere batırmak için iğrenç iftiralara başvuruyorlar. Maocular, bunları yaparken, bütün hınçlarıyla Sovyetler Birliği'ne saldırıyorlar. M. Suphi'ye böylece saldırıyorlar. Türk komünistlerine Marksizme-Leninizme bağlılığı, Sovyetler Birliği'ne en derin saygıyı, Sovyetler Birliği Komünist Partisiyle kardeşliği M. Suphi aşılamıştır. Bunu hiç bir güç sökemez, kazıyamaz Türk komünistlerinin yüreklerinden!

Maoculara – karşıdevrimci ajanlara karşı savaş, işçi sınıfının birliği için savaştan ayrılamaz. Sahtecilere, Maoculara, Kıvılcımcılara karşı savaş, faşist saldırılara karşı savaşla örülüdür. Savaş, sonuna kadar!

«Gericiler, Batı emperyalistleriyle anlaşma imzalamağa ve Türk halkının menfaatlerini satmağa her zaman hazırdır. Dün memleketi Vilhelm Almanyası'na satan bu efendiler, bugün İngilizlere satıyorlar ve yarın da Amerikalılara satmaktan çekinmiyeceklerdir.»

★

«Kapitalizme karşı savaşa karar vermiş bulunuyoruz ... İngiliz, Fransız kapitalistlerinin başları, kelleleri Avrupa'daysa, işkembelerinin Asya'nın semiz ve bereketli topraklarında olduğunu herkes bilir. Bizim, Türk sosyalistlerinin başlıca ve ilk vazifesi, Doğu'da kapitalizmin köklerini sökmektir.» (Mustafa Suphi)

M. Suphilerin savaş yolu

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın en çetin bir aşamasında burjuvazi Mustafa Suphi'leri öldürdü. Ama asıl amacı onların ilkelelerini öldürmekti. Faşistler, burjuvazinin hegemonyasını kanlı yöntemlerle sürdürmek isteyenler her zaman komünistleri öldürmekle, Marksizmin, Leninizmin büyük fikirlerini de öldürebileceklerini sanmışlardır. Her zaman da aldanmışlardır.

Mustafa Suphi ve arkadaşlarını öldürenler de aldandılar. Bu cinayeti işleyenler hiç bir zaman Mustafa Suphilerin, Ethem Nejatların ilkelerini, TKP'ni yok edemediler.

Mustafa Suphi ve arkadaşlarının TKP'-nin Birinci Kongresinde kabul edilen birinci programında saptadıkları yurt ve dünya sorunları bugün bütün devrimcilerin, geniş emekçi yığınlarının çözümlemeye çalıştıkları sorunlardır.

Burjuvazi neden Mustafa Suphi ve arkadaşlarının savaşını yok etmeye kalkıştı. Çünkü burjuvazi ulusal kurtuluş devrimini sonuna kadar götürmek, onu emekçi halkın kurtuluşuna kadar geliştirmek istemiyordu. Askersel-sivil bürokrat kadro Osmanlılardan kalma sosyal-ekonomik düzene bir cumhuriyet ve bazı düzeysel reformların cilâsını çekmekle yetinmek amacındaydı. Demokratik bir toprak reformu gibi bazı köklü değişimlere bile yanaşmıyordu.

Mustafa Suphi ve arkadaşları, yürütülen anti-emperyalist savaşı, kurtuluş uğruna kanını döken emekçilere özgürlük, demokrasi, sosyalizme açılan bir düzen için savaşa dönüştürmek istiyordu. Düşman kovulduktan sonra Memetçik toprağa, özgürlüğe, kalkınmaya, insan gibi bir yaşama kavuşmalıydı. Ağalık, toprak beyliği, derebeylik kalıntılarının kökü kazınmalıydı. Bunun için köklü demokratik bir toprak reformu şarttı. Kurtuluş yolu sosyalist düzendi. Ama sosyalist düzene gelinceye kadar yapılacak işler vardı.

Emperyalizme karşı savaş, Ulusal Kurtuluş Savaşı Anadolu'dan düşmanın kovulmasıyla bitmiyordu. Emperyalizmin yeniden ve arka kapıdan içeri girmesini engellemek gerekirdi. Bunun için de zaman kaybetmeden halkın egemenliğini kurmak, köklü sosyal dönüşümler yapmak, üretim aracı üreten ulusal ağır bir endüstri yaratmak gerekirdi.

Mustafa Suphi ve arkadaşları bu görüşleri ile ölümlerinin yıllarca sonrasını, Truman Doktrinlerini, Marşal Plânlarını, NATO'ları, SENTO'ları burjuvazinin hıyanetini görmüşler, ulusu uyarmışlardır. M. Suphi yoldaş, Türk burjuvazisinin, asalakların, paşaların gözlerinin emperyalistlerin kasalarından ayrılmadığını halkımıza söylemiştir. Mustafa Suphi ve arkadaşları işçi sınıfının bütün haklarına eksiksiz sahip olmasını savunmuşlardır. Grev hakkı tam olmalıydı. Sendikalar işçi sınıfının örgütü olmalıydı. Köy emekçileri toprak reformu için köy komiteleri kurmalı, işçi-köylü bağlaşıklığı mutlaka gerçekleşmeliydi.

Mustafa Suphi ve arkadaşlarının savaş yolu böylesinedir. TKP bu savaş yolundan yürüyor.

TKP nin SESİ

Gerçegin sesidir.
Her Perşembe akşamı
Orta Avrupa saatıyle 21,30 da
orta dalga 908 m. den
dinliyebilirsiniz.

TKP nin SESİ

Her Pazar ve Salı sabahı da
Orta Avrupa saatıyle 9,10 da,
Türkiye saatıyle 10,10 da
kısa dalga 31,5 ve 48,5 m. den
dinliyebilirsiniz.

Nazım Hikmet aramızda

20 Ocak Nazım Hikmet'in doğduğu gün. Halkımızın bu namuslu, bu yetenekli oğlu; Türkiye Komünist Partisinin bu yiğit, bu savaşkan üyesi 1902 yılında doğdu. Ve 1963 yılında tükenen ömrünün sonuna kadar, 40 yıl boyunca, halkımızın, dünyadaki tüm emekçilerin daha iyi günlere kavuşması uğrunda ardsız-arasız savaştı. 17 yılı hapisane duvarları ardında sürdürülen bu savaşta daima Marksizm-Leninizm'den, TKP'den güç aldı.

Nazım Hikmet tüm çilekeş insanların candan dostu, sömürünün, haksızlığın amansız düşmanıydı. Devrimciliği, komünizm ilkelerini benimsemesi, Komünist Partisine girmesi ve sonuna kadar partinin çizdiği yoldan yürümesi bundan ileri gelmiştir.

Dün olduğu gibi, bu gün ve yarın da aramızdan ayrılmayacak olan Nazım Hikmet, bundan yarımyüzyıl önce yazdığı bir şiirde Türk komünistlerinin Parti hakkındaki, Partinin kurucu ve önderleri hakkındaki duygu ve düşüncelerini şöyle dile getirmişti:

Kalbim

Göğsümde 15 yara var! . . .
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak! . . .
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak ! ! !

Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
boğmak istiyor beni
kanlı karanlık sular ! ! !

Saplondı göğsüme 15 kara saplı bıçak
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak! . . .

Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak ! ! !

Yandı 15 yaramdan 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak . . .
Kalbim,
kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,
ç a r - p a - c a k !

1925

Yeni yıla girerken

Kapitalist Türkiye 1975 yılına süregen, derin ekonomik, politik, sosyal bunalımlar içinde girdi. Cumhurbaşkanı Korutürk, yeni yıl mesajında: «geçen yılda başgösteren istikrarsızlık, bütün politik ve ekonomik sonuçlarıyle 1975 yılına geçti» dedi.

Emperyalizmin bütün ekonomik, politik ve askersel sistemlerine bağlı olan kapitalist Türkiye'de başka türlü bir gelişme beklenemezdi. Başta Amerika olmak üzere bütün emperyalist ülkeleri temelinden sarsan genel bunalım, yerli-yabancı tekellerin arpalığı olan Türkiye'yi kat kat etkiledi. Bu durum ülkemizde sınıf savaşını, işçi sınıfıyle işbirlikçi büyük burjuvazi, emekçi halkımızla emperyalizm arasındaki uzlaşmaz çelişkileri daha da keskinleştirdi.

Ülkemizdeki somut durum meydanda. Yeni yıla, gittikçe büyüyen bir işsizler ordusuyla girildi. Kentlerdeki açık işsizlerin sayısı resmi verilere göre bile 2 milyonu buldu. Batı Avrupa'da kapitalist ülkelerde çalışan bir milyon işçimizden büyük bir kısmının bunalım yüzünden, 1975 yılı içinde, yurda dönme olasılığı gözönünde bulundurulursa işsiz sayısının yıl ortalarında 2,5 milyonu geçeceği kendiliğinden anlaşılır.

1975'e, 120 milyarlık bir bütçe ve 20 milyar liralık bütçe açığıyla girildi. Bu bütçede de aslan payı yine silâhlanma, NATO, polis-jandarma harcamalarına ayrıldı. Geçen yıla oranla, bütçenin bu bölümü % 54 arttırıldı. Kıbrıs'ta tutulan savaş birlikleri milyarlar yutuyor. Merkez Bankası, Kıbrıs'a karşı girişilen saldırıdan bu yana 12 milyar lira karşılıksız para bastı. Sürekli değer kaybettiğinden Türk lirası 6 ay içinde 3 kez devalüe edildi.

Korkunç bir pahalılık başını almış gidiyor. Fiyatlar bir yıl içinde ortalama % 25,9 oranında arttı. Geniş tüketim malları fiyatlarındaki artış ise % 35'i buldu. Karabarsacılık, istifçilik aldı yürüdü, vurguncuların ekmeğine yağ sürüldü. Endüstri üretiminde ve yatırımlarda bir gerileme var. Fabrikalar, gittikçe artan enerji ve hammadde yetersizliğinden yarı kapasiteyle çalışıyor. Buna karşılık silâh ticareti yapan uluslararası tekellerle bağlı OYAK gibi holdinglerin, bankaların kârları bir yılda iki kat arttı.

Ekonamik alandaki bu derin bunalım politik yaşama hükümet bunalımı olarak yansıdı. TKP MK Politik Bürosu'nun «Son gelişmeler ve TKP'nin tutumu» başlıklı platformunda belirtildiği gibi: «*Türkiye'de hükümet bunalımları süregenleşti. Hükümetlerin kurulma süresi uzuyor, ömürleri kısalıyor. Egemen sınıflar, burjuva partileri artık eskisi gibi, alışılmış yöntemlerle hükümet edemiyor. Hiç birisi, sıkıyönetime gitmeden ayakta duramıyor.*»

Böylesi kapkaranlık bir durumda, TKP bir ümit ışığı oluyor. İşçi sınıfı, sürekli ve güçlü direnişleriyle TKP'nin gösterdiği doğru yolda halkımızın kurtuluşu için savaşıyor. Bütün ilerici, demokratik güçleri, köy emekçilerini, geniş halk katmanlarını savaş alanlarına çekiyor. TKP, komünistler bunun için yeni yıla, Marksizm-Leninizm ilkeleri ve proletarya enternasyonalizmi ülkü ve ilkeleriyle silâhlanmış savaşçılar olarak yeni atılımlarla giriyor.

Budapeşte toplantısı

Avrupa Kamünist ve İşçi Partilerinin konferansı Alman Demokratik Cumhuriyeti başkentinde yapılacaktır. İlkin konferansın hazırlıkları yapıldı. Konferansın gereği üzerinde konuşmak üzere Varşova'da bir Danışma Toplantısı yapıldı. Orada, konferansı toplamak kararlaştırıldı. Aralık ayının 19–21 arasında Budapeşte'de yapılan toplantıda ise, konferansın gündemi hazırlandı. Konferansın gündeminde emperyalizme karşı savaşımı örgütlemek, barış ve güvenliğin güçlenmesi için geniş emekçi yığınlarını, devrimci güçleri harekete geçirmek, demokratik hakları genişletmek savaşında komünist ve işçi partilerinin ödevlerini saptamak vardır.

Türkiye Kamünist Partisi'nden bir delegasyonun da katıldığı Budapeşte toplantısı tam bir eşitlik ve demokratik hava içinde geçti. Kardeş partiler birbirlerini daha yakından tanımak, sorun ve davalarını birbirine daha yakından duyurmak fırsatını bir daha buldular. Budapeşte toplantısında bütün delegasyonların üyeleri fikirlerini belirttiler, ülkelerinin durumu, dünya sorunları üzerinde istedikleri gibi konuştular. Bazı usul sorunları dışında, Avrupa'nın bütün kamünist ve işçi partileri emperyalizme karşı savaşmak, halkların ulusal kurtuluş savaşlarını desteklemek, tekeller egemenliğinin yarattığı faşist tehlikeleri yakından izlemek ve onlara karşı gereken tedbirleri almak, barış ve güvenliği sağlamlaştırmak konularında fikir birliğine vardılar.

Marksizme-Leninizme bağlı partilerin bu fikir birliği, Avrupa'da ve dünyada barış ve güvenliğin korunulması, güçlendirilmesi için çok önemlidir. Barış ve güvenlik işçi sınıfının, emekçi yığınların demokratik haklarının gelişmesi, sosyalizme açılan yolların düzlenmesi için gereklidir. Soğuk harp, gerginlik demokratik haklara saldırmak için her zaman büyük burjuvazinin, militarist kliğin işine yaramıştır. Bundan ötürüdür ki, komünistler barış ve güvenliğin en şaşmaz savunucularıdır. Budapeşte toplantısı komünistlerin bu konudaki kararlı, şaşmaz tutumlarını dünya kamuoyuna bir daha duyurmuştur.

ORTAK BİLDİRİ

Aralarında Türkiye Komünist Partisinin de bulunduğu 20 Avrupa kapitalist ülkesi komünist ve işçi partisi temsilcileri, Amerika Cumhurbaşka'nının petrol üreten Arap ülkelerine karşı silâhlı saldırıya geçileceği yolundaki tehdidi dolayısıyle: «Emperyalizmin serüvenlerini önlemek için birleşelim» başlığı altında ortak bir bildiri yayınladılar. Bildiride özetle şöyle deniliyor:

«Amerika Cumhurbaşkanı Ford'un Orta Doğu'da Amerika'nın bir silâhlı saldırıya geçebileceği yalundaki sözleri yalnız Arap ülkelerine karşı değil, barıştan, güvenlikten yana olan ülkelere ve güçlere karşı da tehdit anlamını taşımaktadır. Sınıfsal çıkarlarını, halkların ve ulusların çıkarları üstünde tutan egemen emperyalist ve kapitalist güçler, içinde bocaladıkları bunalımlardan çıkış yolunu ulusal servetlerine sahip çıkan halklara karşı silâhlı saldırıya geçmekte görmektedirler. Bu durum karşısında şunu kesinlikle açıklıyaruz ki, ABD'nin Orta Doğu'da girişmeyi tasarladığı saldırı yollarının kesilmesi gerekmektedir. Halklarımız kendi ekonomik, sosyal ve politik düzenini seçmek, kendi yazgısına egemen olmak, demokrasi ve sosyalizme yönelmek yolunda geri alınmaz bir hakka sahiptirler. Biz, bağımsızlıktan, kurtuluştan, güvenlik ve barıştan yana olan bütün halkları ve emekçileri emperyalizmin bu saldırganlık politikası karşısında birliğe çağırıyoruz. Biz, halkların egemenliğine ve haklarına dayanan bir işbirliğinin geliştirilmesi, demokratik, bağımsız ve barışçı bir Avrupa kurulması yolunda bütün demokratik güçlerin birleşmesini istiyoruz.»

Lenin köşesi

Türkiye işçi sınıfının öncü kolu TKP işçi sınıfının birliğini sağlamak, onun devrimci savaşını örgütlemek için çalışır. İşçi sınıfının birliğini, onun örgütlü savaşını engelleyen akımlardan biri de anarşizmdir. Anarşizm, kurtuluş hareketinde her türlü devleti, politik savaşı yadsıyan bir akımdır. Politik parti, bu partilerde örgütlenme, örgütlü savaş diye bir şey tanımadıklarını savlıyanlar aslında burjuva partilerini, bu partilerin politikasını yürütürler. Anarşistlerin günümüzde Troçkist, Maoist görüşler temeline dayanan serüvenci çıkışları işçi sınıfına, tüm demokratik harekete büyük zararlar vermektedir. Bunların çıkışları doğrudan doğruya provokasyondur. Çünkü, gerici egemen çevrelere tüm ilerici, devrimci güçlere yüklenme, devrimci hareketin gelişmesini engelleme fırsatı vermektedir.

Anarşizme karşı kesin bir savaş veren Lenin, bu akımı şöyle tanımlar: *«Anarşizm, toplumun gelişme yasallıkları tanımayan, proletaryanın sınıf savaşının önemini, işçi sınıfının örgütlenmesini ve eğitilmesinin önemini anlamayan bir akımdır. Anarşizm işçi hareketinin dağınık kalmasına sebep olur. Politik savaşı yadsıyarak işçi sınıfını burjuva politikasına bağlar.»* (Tüm yapıtlar, c. 5, s. 377–378.)

Anarşizm, proletaryanın politik savaşını yadsıyarak onun kendi egemenliğini kurma savaşını engeller, burjuva sömürü düzenini sürdürme olanağı sağlar. Politik savaşı yadsıyarak komünist partisinin gereksizliğini sovunur. Lenin bunun tam karşıtını söyler: *«Proletarya kendi bağımsız politik işçi partisini kurmalıdır. Bu partinin başlıca ödevi sosyalist toplumu kurmak için politik egemenliği ele almaktır ... Politik egemenliği ele alabilmek için işçi sınıfının birleşmesi, örgütlenmesi, politik eğitimi devrimci savaşın başta gelen ödevidir.*

Marksizm, işçi sınıfının ekonomik savaşıyla politik savaşını birbirine kopmaz biçimde bağlamıştır, bunların birbirinden ayrılması olanaksızdır. (Tüm yapıtları, c. 4, s. 170–171.)

TKP anarşik çıkışları hiç bir zaman onaylamamış, bu yola düşenlere doğru yolu göstermiye çalışmıştır. TKP işçi sınıfının, emekçi yığınların sömürüden kurtuluşu için çetin bir sınıf savaşı yürütegelmiştir.

Sosyalist ülkelerde

● Sosyalist ülkeler ekonomisi, büyük makine yapımı endüstrisi temelinde gelişiyor. Bu ülkelerde makine yapımı endüstrisinin, ulusal gelirin oluşmasındaki payı ve bu payın artışı, bunu doğruluyor: Sosyalist ülkelerde 1950 ile 1973 yılları arasında bu payın artışı, yüzdelerle şöyledir: Bulgaristan'da 43,4'den 59,6'ya, Macaristan'da 35,1'den 54,7'ye, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde 53,1'den 69,7'ye, Moğolistan'da 11,1'den 36,7'ye, Polonya'da 40,9'dan 62,7'ye, Romanya'da 49,6'dan 66,7'ye, Sovyetler Birliği'nde 62,3'den 63,6'e, Çekoslovakya'da 71,2'den 74,5'e ve Yugoslavya'da 30,1'den 54,0'a.

● Sosyalist ülkelerde üretim oylumu en hızlı tempolarla artan endüstri kolları elektrik enerjisi üretimi, kimya endüstrisi, makine yapımı ve metalurjidir. Örneğin komşumuz Bulgaristan'da 1950'ye oranla 1973'de elektrik enerjisi üretimi 28, makine yapımı ve metalurji 53, kimya endüstrisi üretimi 63 kat artmıştır. Bu veriler Moğolistan için, sırasıyle 31, 23 ve 144, Romanya için ise 22, 48 ve 76'dır.

● Sosyalist ülkelerde toplumsal üretim, halkın yaşam düzeyinin yükselmesine yöneltilmiştir. Bu ülkelerde ulusal gelirin ortalama $^3/_4$'ü halkın maddesel ve tinsel gereksinmelerinin karşılanmasına ayrılır. Ulusal gelir, dolayısiyle tüketim fonu sürekli artar. Yine komşumuz Bulgaristan'da 1972'de 1950'ye oranla kişi başına düşen ulusal gelir % 573, Macaristan'da % 302, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde % 477, Polonya'da 328, Romanya'da % 585, Sovyetler'de % 422, Çekoslovakya'da % 303 ve Yugoslavya'da % 345 artmıştır.

● Sosyalist ülkelerde ulusal gelirle birlikte, emekçilerin gelirleri de artmaktadır. 1960'a oranla 1973'de işçi ve memurların ücret ve aylıkları Bulgaristan'da % 54, Macaristan'da % 39, Polonya'da % 49, Romanya'da % 58, Çekoslovakya'da % 43, ortmıştır.

● 1975 yılı, Sovyetler Birliği'nde 9. Beşyıllık Kalkınma Plânının son yılıdır. 1975 yılı bütçesinin büyük bir bölümü ülkenin endüstrileşmesine, halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesine ayrılmıştır. Uzak Doğu'nun ve Sibirya'nın ekonomik bakımdan kalkınması için 113 milyar ruble ayrılmıştır. Enerji üretimi bu yıl içinde 1.035 milyar kilovatsaat, petrol üretimi 489,4 milyon ton, yergazı üretimi 285 milyar küpmetre, çelik üretimi ise 242 milyon ton olması öngörülmektedir. Bu dönem içinde 11 milyon Sovyet yurtdaşına yeni, daha iyi apartıman dairesi sağlanacaktır.

İşçi ücretleri donduruluyor

Geçtiğimiz hafta bir gazetede önemli bir haber çıktı: «Hükümet tarafından hazırlanarak Meclise sevkedilen bütçe kanun tasarısında, 1975 yılında kamu kesiminde yapılacak toplu sözleşmelerde uygulanacak standartların ve genel esasların saptanması konusunda hükümete tam yetki verilmektedir.» Buna göre, Bütçe Kanunu çıktıktan sonra kamu kesiminde çalışan 550 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmelerin esasları Bakanlar Kurulunca hazırlanacak.

Getirilen bu hüküm ücretlerin resmen dondurulması anlamına gelmektedir. Meselenin ilginç olan yanı şudur ki, içinde Türk-İş Genel Sekreterinin Sosyal Güvenlik Bakanı olarak yer aldığı bir hükümet tarafından getirilmektedir bu teklif. Amacın «dengeli bir bütçe politikasının uygulanmasını sağlamak» olduğu açıklanıyor. Demek isteniyor ki, dengeyi bozan şey işçilerin ücret artışlarıdır. Bu yeni bir sav değildir. Enflâsyon ve fiyat artışlarının nedeninin işçilere yapılan ücret zamları olduğu yolundaki utanmazca, yavuz hırsız misoli bir yalandır. Bu yalan çok daha önce de söylenmişti.

Emperyalistlerin, tekelci parababalarının, toprak ağalarının istifçi ve karaborsa vurguncularının gün geçtikçe daha da dengesiz hale getirdikleri Türkiye ekonomisinde dengeyi sağlayabilmek için ağır yük her zaman olduğu gibi yine işçi ve emekçi sınıflara yüklenmek isteniyor.

Ulusal gelirdeki artış oranı 1970'de % 5,6 iken, 1971'de % 10,7'ye yükselmiştir. İşçilerin gerçek ücretleri ise 1970'de % 0,8 iken, 1971'de % –5,1 olmuş, yani artma yerine azalmıştır. Ulusal gelirdeki bu artış nereye gitmiştir? Rakamlar onun da cevabını veriyor: Sanayi kesimindeki gelir artışı 1970'de % 2,1 iken, 1971'de % 10,4'e fırlamıştır. Türkiye'nin en büyük 100 sanayi şirketinin, vergiler çıktıktan sonraki, net kârları 1972'de 1 milyar 617 milyon iken, 1973'de 3 milyar 299 milyona yükselmiştir. Yani işçilerin gerçek ücretlerinin hızla düştüğü yıllarda bu büyük sermayedarların kârları iki mislinden doha fazla artmıştır.

Emperyalizm ve büyük işbirlikçi burjuvazinin içine attığı ekonomik, sosyal, politik bunalımlardan kurtulmayı, yurdunun kalkınmasını istiyen yurtseverlerin yeri işçi sınıfının yanında, TKP saflarındadır.

İlerici Kadınlar Derneği

Kadın sorunu, bugün Türkiye'de kapitalist toplumun samut bir sorunudur. Sosyalist ülkelerde «kadın sorunu» diye bir sorun yok. Oysa, en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile kadın sorunu çözümlenmemiştir. Kadın haklarını sadece kâğıt üzerinde tanımakla kalmak hiç bir şey çözümlemez. Türkiye'de olduğu gibi.

Bir sosyalist dünya sistemi vardır. Bu sistem kapitalist ülkelerdeki kadın hareketlerini, demokratik savaşları, azgelişmiş ülkelerde ise ulusal kurtuluş savaşlarını geniş ölçülerde etkilemektedir. Bugün dünyada kadının durumu, her zamankinden fazla günceldir. Bu nedenledir ki, bu yıl bütün kapitalist ülkelerdeki kadınların örgütlenme, kadın sorunlarının çözümü için, demokratik haklar ve dünya barışı için savaşıma hız verme, yeni atılımlar yılı olacaktır. Şimdiden birçok kapitalist ülkede bu amaçla yeni yeni kadın örgütleri kuruluyor. Kurulmuş olanlarda saflar sıklaştırılıyor. Bu eylemlerde de Komünist Partileri, komünist kadınlar, militanlar öncülük ediyorlar.

Sorun Türk kadını için de günceldir. Nüfusumuzun hemen de yarısı kadın. Ama, TKP'nin, 1920'de yapılan 1. Kongresinden bu yana, savaş gündeminden indirmediği kadın sorunlarının hiçbiri çözümlenmemiştir. Çok çalışır, çok sömürülür. Eşit işe, eşit ücret alamaz. Aşağılanır, alınıp satılır, cahil bırakılır. İşte bu sorunlar için savaş tüm kadınlarımız için günceldir. Üstüne üstlük Türkiye ekonomik, sosyal, politik bunalımlarla dünyada başta gelen ülkeler arasında. Türk kadını bugün fasulye, pirinç, şeker, zeytinyağ gibi mutfağın demirbaşı sayılan tüketim maddelerini bile bulamıyor, alamıyor. Pahalılık, işsizlik ençok kadınları eziyor. Demek ki, pahalılığa karşı savaşım kadınlarımız için de günceldir.

Emperyalizmin yarattığı faşizmin baskı ve terörü aile yuvasına lök gibi çöktü. Faşist komandoların, polisin devrimci gençleri tarıyan kurşunları anaların yüreklerini de deler geçer. Faşizme karşı savaşımı güncelleştirir.

Kore'de, Kıbrıs'ta ölen, yaralanan askerlerin anası, bacısı, karısı kan ağlar. Bu saldırgan savaşlar onların lokmasını da biraz daha küçülttü, holdingçi paşaların, emperyalist silâh tekellerinin kasalarını doldurdu. Demek ki, barışsever Türk kadını için saldırganlara, Amerikan emperyalizmine, onların eli altındaki paşalara, gerici hükümetlere karşı savaş günceldir.

Emekçi kadınlarımız bu güncel savaşların içindedir. Ama üç orda, beş burda. Onun için güçsüzdür. Bir elin nesi var, iki elin sesi var! Bu söze uymak gerek. Demek örgütlenmek gerek. Bu girişim fabrikalarda, sendikalarda başlamıştır. Dokumacıların, Gislavet Ülker Fabrikaları kadın işçilerinin direnişleri bu gelişmeye hız vermiştir.

Türkiye Komünist Partisi emekçi kadınların bu savaşa yığınsal olarak katılmalarından yanadır. Bunun için komünist, devrimici kadınlarımıza kentte, köyde, tarlada, fabrikada, mahallede ilerici kadınlar derneği kurma girişimini oluşturmak gibi büyük ödev ve sorumluluk düşüyor.

Kurulacak bu derneklerde kadınlarımız, emek hakkı, ücret eşitliği, kadının hukuksal eşitliği, sendikal haklarını savunma yönünde hazırlanmalıdır. Kadınlarımız, demokratik özgürlükler, işsizliğin, pahalılığın nedenleri onların anlıyacağı bir dille anlatılarak bilinçlendirilmelidir. Devrimci savaşa çekilmelidir. Demokrasi, bağımsızlık ve özgürlük savaşını yürüten işçi sınıfının öncü partisi TKP'nin savaş kolları haline getirilmelidir.

8 Mart uluslararası demokratik kadınlar gününü İlerici Kadınlar Dernekleriyle karşılıyalım!

ATTF'in 7. Olağan Kurultayı

Avrupa Türkiyeli Taplumcular Federasyanu (ATTF) nun 7. Olağan Kurultayı 27–29 Aralık arasında Federal Almanya'nın Gelsenkirchen şehrinde yapıldı. Kurultaya Federal Almanya'nın çeşitli bölgelerinden, Batı Berlin'den, İngiltere'den, Fransa'dan, Belçika'dan, İsveç'ten, İsviçre'den 200'den fazla delege ve konuk katıldı.

Kurultayda, yönetim kurulunun raporunda, kapitalist dünyayı saran bunalım, ülkemizdeki gelişmeler, yurt dışındaki işçilerimizin durumu ve ATTF'nin bir yıllık çalışmaları ele alındı. ATTF örgütlerinin çeşitli çalışmaları tartışıldı, elde ettiği başarılar değerlendirildi, eksiklikler eleştirildi.

Çalışma raporu tartışılırken söz alan delegeler, yadellerde ekmek kavgası veren işçilerimizin sorunları üzerinde durdular, Türkiye'de faşist komando saldırılarına son verilmesini, faşist ocaklarının kapatılmasını istediler. «Büyük burjuvazi, ülkeyi içine sürüklediği bunalımın içinden terörle çıkmak istiyor, ülkeyi bir faşist diktatoraya doğru sürüklüyor. Buna karşı birlikte savaşmak, bütün ulusal güçlerin birliğini sağlamak bir zorunluktur» dediler. Bölücü, parçalayıcı akımlara karşı savaşın işbirlikçilere, Amerikan köleliğine karşı savaştan ayrı ele alınamıyacağını belirten konusmacılar, sıkıyönetim ve devlet güvenlik mahkemelerinin kaldırılmasını, 141, 142 ve 146. maddelerin, sendikaların özgürce çalışmalarını engelleyen anti-demokratik kanunların, TKP'ne konan yasağın kaldırılmasını, saldırgan NATO ve SENTO'lardan çıkılmasını istediler.

Türkiye işçi sınıfının partisi TKP'nin varlığını, savaşını inkâra kalkışan akımlara, provokatörlere, likidatörlere karşı yürütülen savaşın daha da güçlendirilmesi gerektiğini belirten bir konuşmacı şunları söyledi: «ATTF için, ilerici bir yığın örgütü olarak, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluşu için verdiği savaşı, ülkemizdeki sınıf savaşını, bu savaşta yer alan güçleri, Türkiye Komünist Partisini yığınlara duyurmak, bu konuda görüşlerini açıklamak bir görevdir. ATTF, bilimsel dünya görüşleriyle donatılan, olayları değerlendirmede en doğru yöntemi kullanan, en geniş olanaklara sahip bulunan, işçi sınıfımızın savaşkan öncü kolu TKP'nin görüşlerinden yararlanır. ATTF bir parti değildir. İlerici bir yığın örgütüdür. Ana ilkesi, emperyalizme, sömürüye karşı halkımızın, işçi sınıfının birliğini savunmak, yurt dışındaki işçilerimizin haklarını korumak, barış, demokrasi ve sosyalizmden yana olan bütün güçleri örgütlemektir. Bu ilkeleri kabul eden her örgüt, herkes ATTF'na üye olabilir.»

ATTF'nun 7. Olağan Kurultayı'nın çalışmaları süresince *«Yaşasın TKP»*, *«Yaşasın SBKP»* delegelerin parolası oldu.

Kapitalist ülkelerde

■ Gelişmiş kapitalist ülkelerde 1974 yılı içinde 15 milyon emekçi işsiz, ya da kısa süre çalışma zorunda kaldı.

Amerika Birleşik Devletleri'nde işsizler ordusu 6,5 milyona ulaştı. Aktif nüfusun % 7'si geçimini sağlayamaz durumdadır. 25 milyon Amerikan yurttaşı ise 1974 yılını yoksulluk içinde geçirdi.

■ OECD'nin yıl sonunda yayınladığı raporda kapitalist ülkelerin geleceği daha karanlık tablolarla çizildi. Bu rapora göre 1975'te gelişmiş kapitalist ülkelerde işsizlerin sayısı 20 milyona ulaşacaktır.

■ Kapitalist ülkelerdeki dev tekellerin, çokuluslu şirketlerin rekabetine dayanamıyan küçük ve orta firmalar yıkılıyor. 1974 yılı içinde Japonya'da 11.550, Federal Almanya'da 7.500, Amerika'da da 800 küçük ve orta firma iflâs etmiştir.

■ Kapitalist ülkelerde ekonomik ve parasal bunalımla birlikte hükümet bunalımları da süregenleşti. NATO üyesi 15 ülkenin hepsinde bir yıl içinde hükümetler düştü, yerlerine başkaları geldi. Türkiye gibi 5 NATO üyesi ülkede bugün süregen bir hükümet bunalımı vardır.

Ordu

Türkiye'de egemen çevreler, NATO'cular memleketi adım adım açık bir faşist diktatoraya sürüklüyorlar. Bunu, militarist Sancar'ın eliyle, ordu gücüyle uygulamaya çalışıyorlar. Sancar, yeni yıl demecinde, yeni bir 12 Marttan söz etti. Bu, doğrudan doğruya işçi sınıfını, ilerici güçleri, emekçi halkı karşısına alan, gelişen, anti-emperyalist, anti-faşist hareketi yıldırmak için yapılan bir çıkıştır.

Ordunun başındaki militarist kliğin memleketteki gelişmeleri tepeden izlediği, kanlı baskınlar tertiplediği, kamandoları yurtsever öğrencilere karşı sürdüğü bilinen bir gerçektir. Bugün Türkiye'de faşist biçimi bir diktatoranın provası yapıldığını işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı sürdürülen terörde, Viranşehir'deki kanlı olaylarda görüyoruz. Işbirlikçi burjuvazi, egemenliğini ayakta tutabilmek için orduyu halkın üzerine sürüyor.

Türk silâhlı kuvvetleri, Sancar gibi militaristlerin elinde halka karşı bir ezgi mekanizması olmamalıdır. Türk ordusunun ezici çoğunluğu işçi, köylü, dar gelirli memur çocuklarından oluşuyor. Halkın ordusu halk düşmanlarına karşı olmalıdır. Orduyu militarist Sancar kliğinin, işbirlikçi burjuvazinin, emperyalizmin elinden kurtarmak, onun anti-emperyalist, anti-faşist hareketin içine çekmek komünistlerin başta gelen ödevlerindendir. TKP Merkez Komitesinin 14 Ağustos 1974'te yayınladığı «Orduya Çağrı»sında şöyle deniyor: *«Asker, üniformalı halk çocuğudur. Halkımızın emperyalizme, NATO'ya karşı kurtuluş savaşı onların da savaşıdır. Gerçek düşmanlar, askerlerimizi Kıbrıs'a gönderenler, militaristler, Amerikan emperyalizmi ve NATO'culardır. NATO'dan çıkmak, İkili Anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini kaldırmak ordudaki yurtseverlerin de başlıca hedefidir».*

Silâhlı kuvvetlerde anti-emperyalist, anti-faşist bir birikim vardır. Ordu içindeki yurtsever er ve subayların Amerikancı, NATO'cu generallere karşı nefreti artmaktadır. Yurtsever er ve subaylar demokratik haklar için, bağımsızlık için savaştan geri durmamış, bu yolda zorluklara yiğitçe katlanmışlardır. Bütün bu gelişmeleri iyi değerlendirmek, ordu içine girmek, orada örgütlenmek, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş ülkülerini yaymak, ordu ile işçi direnişleri, emekçi yığınlar arasında somut bağlar kurmak gerekiyor. Komünistler, bütün ilerici güçler bu zor ama, kutsal ödevi yerine getirmekle görevlidirler.

Köy emekçilerine gerçek yardım

İşçi sınıfının sürekli direnişi, işbirlikçi hükümetlere, polis saldırılarına, patronlara, sarı sendika ağalarına karşı daha örgütlü ve bilinçli bir savaş yürütmesi, öteki emekçi yığınlarını da etkiliyor. Son birkaç yıl içinde uyanık köylülerimizin, halktan yana aydınların ve gerçek sendikacıların girişimleri sonucunda ilk kez «Köylü Kurultayları», «Üreticiler Kongreleri» yapıldı. Bunlardan ilki Adana'da, ikincisi de İzmir'de toplandı.

Her iki Kurultay'da önemli kararlar alındı. Ülke ölçüsünde köklü, demokrotik bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi için örgütlü bir savaşın gerekliliği üzerinde duruldu. Örneğin, Adana'daki «Birinci Üreticiler Kurultayı»nda kabul edilen 12 maddelik kararda, köylünün, toprak reformu direnişinin başarıya ulaşabilmesi için, köylü hareketlerinin işçi sınıfının savaşıyla birleştirilmesinin kaçınılmaz bir zorunluk olduğu belirtildi. Yozgat, Maraş, Amasya köylülerinin, ağaya, jandarmalara karşı savaşlarının işçi sendikaları, ilerici öğretmen derneklerince desteklenmesi, bunun en belirgin örnekleri oldu. Türkiye Komünist Partisinin, bütün komünistlerin yıllardır savunduğu işçi-köylü bağlaşıklığının temelleri böylesi çetin savaşlar içinde atılmaya başlamıştır.

Köylü hareketlerindeki bu olumlu gelişmeyi, birikimi, şimdi bazı çevreler kendi çıkarları yönünde kullanmaya kalkışıyorlar. Köylünün, politik haklar elde etme, örgüt kurma özgürlüğüne kavuşma savaşını kısır bir dernekçilik çerçevesi içine sokmaya çalışanlar var.

22 Aralıkta bir «Köylü Derneği»nin kurulduğu açıklandı. Kurucuları, bu derneğin «köylülerin ekonomik, sosyal ve kültürel kalkınmasını amaç edindiklerini» bildirdiler. Ardından da «Derneğimiz her türlü politik faaliyetin dışında kalacak» dediler.

Milyonlarca köylüyü, politik savaşın dışında tutmak, onun büyük davasını bir dernekçilik çerçevesi içinde yozlaştırmaya çalışmak, köy emekçilerine değil, ağalara, çiftlik beylerine yardım etmek demektir. Burjuvazi ve hükümetleri hep bunu yapmıştır.

«Köylünün ekonomik, sosyal ve kültürel kalkınması» bugünkü soygun ve sömürü düzenini, büyük toprak mülkiyetini, yarıcılık, marabacılık gibi orta-çağ kalıntılarını ortadan kaldırmadan, köklü bir toprak reformunu gerçekleştirmeden mümkün olamaz. Hele köylüye politik haklar sağlanmadan, köy emekçilerini işçi sınıfının yanında örgütlü bilinçli bir savaşa çekmeden hiç bir şey elde edilemez.

DİSK ve gerçek sendikacılık

DİSK ve DİSK'e bağlı sendikacılar 10 Ocak günü Gönen'de toplandılar. Basına sızan haberlere göre, bu toplantı 13 Şubatta yapılacak kongreye hazırlıktır. Toplantıda, DİSK'in izliyeceği genel politika ve kongreye hazırlık sorunları ele alındı. Anlaşıldığına göre, DİSK yöneticileri arasında bazı eğilimler var. Kimi CHP politikasını izlemek, kimi DİSK'in bir işçi partisi kurmasını istiyor.

Bütün bu eğilimler, işçi sınıfından yana gerçek bir sendikacılık anlayışıyle bağdaşmaz. Burjuva, küçük burjuva parti ve akımlarının dışında kalmak Türk-İş yöneticilerinin «partiler üstü» politikasına yamanmak anlamına gelmez.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşında iki dayanak noktası vardır: Birincisi, öncü politik örgütüdür. İkincisi, gerçek, yani yığınsal bir ölçüde ve sendikal plânda sınıf savaşını yürüten sendikası.

Türkiye'de işçi sınıfının öncü politik örgütü Türkiye Komünist Partisi'dir. Değişik iş kollarında gerçek işçi sendikaları vardır. İşçi sınıfının politik ve sendikal öz örgütlerinin birbirleriyle dayanaşarak, yardımlaşarak burjuvaziye karşı sınıf savaşını uyumlu bir biçimde yürütmeleri, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşında üstün gelmesinin başlıca koşuludur. İşçi sınıfının politik ve sendikal örgütleri arasında gereken dayanışma sağlanamadığı her yerde burjuvazi kârlı çıkmış, işçi sınıfı zarar görmüştür.

DİSK yöneticileri bu gerçeği görmezlikten gelemezler. Ayrıca tüzüğünün amaç maddesinin ışığında DİSK, sosyalist eğilimli bir işçi konfederasyonudur. Oysa bazı DİSK yöneticileri TİP yönetiminde görev almış olmalarına rağmen bugün bir burjuva partisi olan CHP'ne yamanmak, TSİP gibi ayrılıkçılara yanaşmak, yahut yeni bir işçi partisi kurarak sendikal niteliklerini yitirmek ve bir yandan da işçi hareketini bir daha parçalamak eğilimini gösteriyorlar. Yapılacak iş, işçi sınıfının öncü politik örgütünün paralelinde işçi sınıfının burjuvaziye karşı sınıf savaşını sendikal plânda yürüten bir sendika haline gelmektir.

Gençliğin savaşı

İlerici gençlik 1975 yılına yeni direnişlerle girdi. Geçen yılın olayları gençlik hareketinde yeni nitelikler ortaya koydu. Çok önemli diyebileceğimiz bu niteliklerin başında, ilerici gençliğin politik savaşı ön plânda olması, işçi sınıfıyle daha sıkı bağlar kurması, bilinçlenme yolunda yeni bir adım atması gelir.

Gençlik hareketindeki bu olumlu gelişmelerin oluşmasında TKP'nin büyük bir payı vardır. TKP'nin, komünistlerin önemle üzerinde durduğu, uğrunda çetin bir savaş verdiği bu olgu, sevindirici olmakla birlikte, yetersizdir. Bu dönemde ilerici gençliğin önünde duran başlıca ödev, bu süreci daha da ileri götürmek, elde edilen bu kazanımları Maocuların, bozguncuların, Kıvılcımcıların saldırısından korumaktır.

Bugün durum tüm ülke çapında geniş bir ulusal, anti-faşist, anti-emperyalist halk cephesinin oluşması için daha elverişlidir. Çünkü bir yandan burjuvazinin çelişkileri iyice keskinleşmekte, öte yandan terör, pahalılık, işsizlik daha geniş emekçi yığınlarını ezmektedir. Gençlik üzerindeki baskı da yoğunlaşmaktadır. Böyle bir cephenin oluşmasında ülkedeki anti-emperyalist birikim, önemli rol oynayabilir. İlerici gençlik hareketinde bu birikim daha belirgin bir nitelik kazandığı için, gençliğe düşen görevler de büyüktür. İşçi sınıfı çevresinde toplulaşan güçler arasında ilerici gençlerimizin daha bilinçli ve örgütlü bir şekilde bu cepheye katılması çok önemlidir. Bu alanda TKP, şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de yoğun çaba harcayacaktır. Komünistlerin yeri, genç işçi, köylü ve aydınların direnişleri içindedir. Yurtsever askerlerin anti-emperyalist mücadelesinin başındadır. Bu savaşların en önündedir.

TKP'nin atılımlarını, ilerici gençlerin bilinçlenme eğilimini gören burjuvazi, terörün sivri ucunu işçi sınıfına ve ilerici gençliğe yöneltiyor. En kanlı yöntemleri uygulamaktan çekinmiyor. Bunun en son örneği, İstanbul ve Adana'da iki gencin öldürülmesi olayıdır. Devrimci gençliğin bu kanlı saldırıya, Amerikan 6. Filosunun İzmir'e demir atmasına yığınsal bir politik eylemle karşılık vermesi de, devrimci taktiğin önemli bir örneğidir. TKP ilerici gençliğin bu yöndeki bütün atılımlarını desteklemiş ve destekliyecektir.

Emperyalizmin tehditleri

Amerikan Dışişleri Bakanı Kisincer «Business Week» dergisine bir demeç verdi. Petrol üreten Arap ülkelerine tehditler savurdu, petrol yataklarını bombalarız, dedi. Cumhurbaşkanı Ford da Kisincer'in tehditlerini destekledi. Petrol üreten Orta Doğu ülkelerinin petrollerini diledikleri fiyattan satmalarına karşı çıktı. Yeni yılın ilk haftasında Amerikan emperyalizminin savurduğu bu tehditler, bütün dünyada sert tepkiler uyandırdı. Bu harpçi çıkışlar, petrol tüketicisi devletleri, petrol üreten ülkelere karşı koyma, kışkırtma girişimleri, dünya barışı için somut bir tehlikedir. Bu bir baskı politikası belirtisi olarak yorumlandı. Kisincer'in ve Ford'un çıkışları, bunalımların derinleştiği, hızlandığı, çöküş sürecinin arttığı bir dönemde Amerikan emperyalizminin saldırganlığının, barbarlığının da arttığını gösteriyor.

Türkiye, petrol üreten Orta Doğu ülkeleriyle yakın, hatta kapı komşudur. Bu bakımdan yurdumuz, Amerikan emperyalizminin bu ülkelere karşı girişeceği bir saldırının doğuracağı harp tehlikesinin karşısında, topun ağzında bulunuyor. Üstelik, memleketimizde sayıları yüzü aşan Amerikan ve NATO harp üsleri, radar istasyonları, yeşil bereli komando yuvaları vardır. Bu üslerde 20 bini aşkın Amerikan askeri, nükleer silâh depoları, atom başlıkları vardır.

TKP, komünistler, memleketimizin, ulusumuzun varlığını, güvenliğini, geleceğini atom ölümüyle tehdit eden bu üslere karşı savaşta şehitler vermiş ve tehlike çanlarını çalarak halkımızı uyarmıştır. TKP, Kisincer'in, Ford'un saldırgan çıkışları üzerine, atom ölümü tehlikesi karşısında halkımızı uyaranların başında gelmektedir. Türkiye'de hiçbir burjuva partisi, Kisincer'in, Ford'un tutumları karşısında emperyalizmi kınayan bir çift söz etmedi. Bu davranış, bu partilerin Anayurt ve halk düşmanlığını bir kez daha gözler önüne serer.

Nükleer silâhlar döneminde, Türkiye'nin Orta Doğu'da Amerikan emperyalizminin, NATO'nun elinde bir araç, bir üs olarak kullanılması, yurdumuz, halkımız için yeryüzünden silinmek tehlikesi yaratıyor. İşbirlikçi kodaman burjuvazinin, İkinci Dünya Harbinden bu yana artan bir hızla yurdumuzu, Amerikan emperyalizminin, NATO ve SENTO'nun boyunduruğuna koşması, işte böyle büyük bir tehlike yaratmıştır. TKP, bu tehlikenin ortadan kalkması için ikili kölelk anlaşmalarının bozulmasını, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, Yurdumuzdaki Amerikan ve NATO üslerinin sökülmesini kesinlikle istiyor ve bu uğurda bütün yurtsever güçleri, örgütleri savaşa çağırıyor.

Fransız Komünist Partisi Merkez Komitesine

Sevgili yoldaşlar,

Jorj Marşe yoldaşın rahatsızlık haberini derin bir üzüntüyle aldık. Marşe yoldaş, uluslararası işçi ve komünist hareketinin yorulmak bilmez yöneticilerinden biridir. Kendisine en kısa zamanda sağlığına kavuşmasını biz, Türk komünistleri candan dileriz.

Türkiye Komünist Partisi
Genel Sekreteri
İ. Bilen

16. 1. 1975

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Bürosu aday üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri Boris Nikolaeviç Ponomaröv yoldaşa

Çok değerli B. N. Ponomaröv yoldaş,

70. doğum yıldönümünüzü, bu mutlu gününüzü, Türkiye Komünist Partisi, bütün Türk komünistleri adına en içten duygularımızla selâmlarız.

Sizi, 50 yıldır yüce Lenin partisinde militan bir savaşçı olarak tanıyoruz. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin Marksçı-Leninci ilkelerini, dünya komünist ve işçi partilerinin devrimci bağlaşıklığını berkitmek, güçlendirmek yolundaki olumlu, verimli çalışmalarınızı, Marksçı-Leninci bilime yaptığınız katkıları bundan böyle de sürdürmenizi yürekten isteriz.

Partimize karşı öteden beri gösterdiğiniz Lenince ilgiye en derin saygılarımızı sunarız.

Komünist selâmlarıyle.

Türkiye Komünist Partisi
Genel Sekreteri
İ. Bilen

17 Ocak 1975

PARTİ YAŞAMI

İşçi sınıfının partisi TKP

TKP son zamanlarda işçi sınıfının değişik savaşlarını örgütlemek gibi tarihsel görevini daha güvenle yerine getirmeye başladı. TKP işçi sınıfının savaşkan öncü koludur. Bugün yığınsal bir parti olmak durumuna geliyor. Yığınsal bir parti olabilmek için herşeyden önce işçi sınıfının partisi olmak şarttır. İşçi sınıfının partisi olmadan «yığın» partisi olmanın acı sonuçları Türkye'de sosyalist hareketinde bugüne kadar duyulmaktadır. İşçi sınıfının partisi olmadan «yığın» partisi olmak iddiasında bulunanlar, prensipsiz, devrimci kadrodan yoksun, işçi sınıfından uzak, küçük burjuvaziye yakın bir akım yaratmaktan, uvriyerizme, populizme, parlamentarizme düşmekten kurtulamamışlardır. Komünist hareket, devrimci bir program ve politikayı uygulamak, devrimci bir kadro yetiştirmek, yığınları sınıf savaşı içinde eğitmek olanaklarını ancak işçi sınıfı içinde bulur.

TKP bu ilkelere bağlıdır. Herşeyden önce işçi sınıfının partisidir. İşçi sınıfının partisi olduğundan ötürü yığınların, bütün ulusun da partisidir. Çünkü ulusun devrimci savaşının öncüsü işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı ulusal bağımsızlık devriminin öncüsü olduğu gibi, emperyalizme, faşizme karşı demokratik haklar, sosyalizm için yürütülen savaşın, yani ulusal-sosyal kurtuluş savaşımının da öncüsüdür. Bundan başka devrimci, anti-emperyalist, demokratik ve sosyalist fikir ve savaşı emekçilere, özellikle köy emekçilerine götüren, köy emekçileriyle en yakın bağlaşıklık kuran, onu devrimci döneme sokan işçi sınıfıdır.

TKP'nin bu başarılı, Marksist-Leninist parti örgütlenmesine uygun eylemlerinden hiç te memnun olmayanlar vardır. Burjuvazinin bundan tedirgin olduğu, bu gelişmeyi önlemek için anti-komünizmin değişik biçimleri ile halk yığınlarının beynini yıkamak işini sürdürdüğü, ama bu yöntemlerin eski sonuçları vermediği ortadadır. Burjuvazinin işçi sınıfına karşı amansız olduğu bilinen bir gerçektir. Fakat kendilerini «sosyalist» ilân edenlerin TKP'nin bu başarısından hoşnut olmamaları da bazılarını şaşırtıyor. Gerçekte buna şaşmamak gerek. Bilmek gerek ki, burjuvazi sınıf savaşını düz bir çizgide yürütmüyor. İşçi sınıfı içine ajanlarını, ideolojilerini sokarak da savaşıyor. «Sosyalist» etiketini taşıyonların TKP'ne karşı çıkmaları, sınıf savaşında burjuvazinin yanında yer aldıklarını doğrulamaktadır.

TKP yaşıyor

İçinde bulunduğumuz günlerde, Türkiye'de sosyalistler arasında en çok tartışılan sorun, «sosyalist parti» sorunudur.

Likidatör-bozguncular, soruna hemen, «işçi sınıfının politik örgütü yoktur» diyerek, burjuvazinin ağzıyla giriyorlar. İşçi sınıfının politik örgütü TKP'ni görmezden geliyorlar, O'nu unutturmak istiyorlar. Burjuvazi ise aynı işi, elli küsur yıldır yapıyor. TKP'ni yasaklamakla O'nu yok edeceğini sanan burjuvazi, TKP'nin yaşadığını, bütün güçlüklere rağmen yaşadığını gördükçe her an ölüp ölüp diriliyor. Ama korku, ecele fayda etmez.

Patronların has adamı, sarı sendikacıların başı Halil Tunç'ta aynı ağızla, «işçi sınıfı partisinin kurulması gereği»nden söz ediyor.

Burjuvazi-sarı sendikacı-likidatör bozguncular üçlüsünün aynı ağızdan söz etmeleri, bir rastlantı değildir. Bunların oklında yatan tek şey: komünist hareketi bölmek, parçalamak, yok etmektir. Ama bunların bilmediği veya bilmek istemediği şey şudur: Tarihin tekerleğini geriye çevirmek, henüz kimseye nasip olmamıştır, olmıyacaktır da . . .

Ayrıca, likidatör-bozguncular, Türkiye'deki genel sol hareketi, komünsit hareketin karşısına koyuyorlar. En kararlı müttefikleri birbirinden ayrı tutmaya çalışıyorlar. Burjuvazi de, bu finolarını, el altından destekliyor, pohpohluyor.

«Sosyalist Parti» meselesinin bu kadar çarpıtılmasına karşın enternasyonalistler sorunu şöyle ortaya koyuyorlar ve bu doğrultuda çalışıyorlar: Ülkemizin politik koşulları göz önünde tutulduğunda, dünya komünist ve işçi hareketi ile stratejik beraberliği ve taktik uyumu sağlayabilecek bir legal sosyalist parti kurulabilir. Nitekim, TKP'de sorunu böyle koymaktadır Atılım'da.

Ama, bu niteliğe sahip bir legal sosyalist parti TKP gerçeği ile çelişmez. 54 yıldır komünist hareketin bayrağını yükseklerde dalgalandıran, onu burjuvaziye teslim etmeyen TKP bundan sonra da bu bayrağı dalgalandıracaktır. TKP yaşayacak ve işçi sınıfının, emekçi halkın kurtuluşunu sağlayacaktır. Yaşasın TKP.

Anti-faşist, anti-emperyalist cephe

Irmak Hükümetinin işbaşına gelmesiyle faşist komando saldırılarının azıttığını biliyoruz. Saldırılar Türk-İş'in başını tutan Tunç-Şide grubunun da yardımıyle fabrikalarda işçilere, komünistlere, gerçek sendikacılara karşı uygulanıyor. Komando saldırıları ile işçinin referandumla sendikasını seçme hakkı baltalanmak isteniyor. Burjuvazi, sarı sendika ağalarıyla, polisi, savcısı, yargıcı ile işçi sınıfının karşısına çıktı. Ama bu saldırılarla umut ettikleri sonuçları alamadılar. İşçi hareketini sindiremediler. İzmir'de binlerce işçinin hükümetin grevleri ertelemesine karşı protesto yürüyüşü, işçi sınıfının devrimci eylem halkalarından biridir. DİSK'e, Türk'İş'e bağlı işçiler, komünistlerle, öteki devrimcilerle kolkola yürüyüş yaptılar. Sarı sendika ağalarını yalıttılar. Hükümetten grevleri ertelemek hakkının geri alınması gibi politik bir eylem etrafında işçi sınıfının birliği yönünde önemli adımlar attılar.

Burjuvazi işçi sınıfına karşı komando saldırıları ile umut ettiği sonuçları alamayınca, saldırının yönünü bir daha devrimci öğrenci ve gençlik hareketine çevirdi. İstanbul'da öğrenci Şahin Aydın, Adana'da genç işçi Hüseyin Örek öldürüldü. Bu kanlı saldırıların İçişleri Bakanlığı tarafından tertiplendiği, kattiler MIT ajanı olduğu için hiç bir zaman yakalanmadılar. Hattâ polis, cinayeti gören devrimci öğrenci Muzaffer Salman'ı katil diye yakalamak gibi provokasyonlara bile girişti. Fakat kamuoyunun, biçimlenmeye başlayan anti-faşist cephenin çabaları ile polisin bu provokasyonu boşa çıktı. Emekçi yığınlarında önemli bir anti-faşist, anti-emperyalist birikim vardır. Bu birikimin sağlanmasında TKP'nin payı büyüktür. İlk defa anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik bir cephe fikrini ortaya atan TKP olmuştur. TKP faşizme karşı savaşı, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı savaştan ayırmıyor. Ayrılmaz da. Çünkü, faşizm emperyalizmin, büyük burjuvazinin hegemonyasını daha açık, daha kanlı yöntemlerle yürütme çabasından başka birşey değildir. Faşizm emperyalizmin, büyük burjuvazinin yaratığıdır.

Bugün komünistlerin önünde önemli bir ödev duruyor: 14 Ekim seçimlerinin de ortaya koyduğu yığınlardaki anti-faşist, anti-emperyalist birikimi örgütlemek. Ayrıca anti-faşist, anti-emperyalist bir birikim ordudo da vardır. Ordudaki bu birikimi anti-faşist cephenin bir dayanağı haline getirmek, orduda örgütlemek, militarist kliğin emperyalizmle, büyük burjuvazi ile bağlaşıklığını açığa vurmak, TKP militan kodrosunun önünde çözüm bekleyen önemli sorunlardan biridir.